

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

Szerkesztői iroda: főtca, 203. szám.

Idé intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Kiadó-hivatal:

Eperjesi Bank-Egylet könyvnyomdájában Eperjesen.
Idé intézendő minden előfizetés, hirdetés és a kiadás körüli panaszok.

Megjelen: minden szombaton.

Előfizetési ár:

vidékre postán vagy helyben hához küldve:
Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre 1 „ 50 „

HIRDETÉSI DÍJ:

háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.

— Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 kr. —
Nyitlér minden sor 10 kr.

Kéziratok és levelek vissza nem adnak. — Bérmentelen levelek csak ismerős kezektől fogadtnak el.

Előfizetési felhívás

az

EPERJESI LAPOK

című

társadalmi s gazdasági hetilapra.

Előfizetési feltételek.

Egész évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre 1 „ 50 „

Az előfizetési pénzek az Eperjesi Bank-egylet könyvnyomdájába intézendők.

Vidéki előfizetések legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhetők.

Felhívás.

Az eperjesi jogakademia, mely az elmúlt évtizedekben e nemű intézetek között egyike vala a legvirágzóbbaknak, már két teljes év óta szünetel. E szünetelésre csupán az anyagi erők elégtelensége kárhoztatta.

A szünetelés két éve minden ékesszólásnál világosabban tüntette fel eddig is a fájdalomosan nélkülözött jogakademia nagy borderejét egy művelődési, mint nemzetiségi és társadalmi sőt közfoglalmi tekintetben is. Hiánya mutatja a tántogó úrt, melyet fennállásában minden irányban való jótékony működésével betöltött.

Nemcsak az á. h. egyház, érzi minden gondolkodó hazafia is egy felle és lefele független jogi tanintézet kiszámíthatlan fontosságát a tudomány befolyásolatlan szabad fejlődésére nézve, de érzi hiányát s teljes mértékben felfogja szükségességét Eperjes városa, és a megye határain messze túl terjedő vidék értelmisége.

A magyarhoni á. h. egyház tiszai kerülete s egyetemes gyűlése magáéva tette az eperjesi jogakademia korszerű szervezetben újra életbe léptetésének ügyét, melyet Sáros megye főispánja és közönsége is pártfogása alá vett, s Eperjes városa nemeslelkűen tíz évre, évi 1000 frt segélyt ajánlott fel a közhasznú tanintézet jövőbeni biztosítására.

Ezen, tényekben is nyilvánulandó s részben már is a tettek terére lépett sokoldalú érdeklődés az akademia felállítását máris a lehetőség színében tünteti fel. — Hogy az akademia valóságga legyen, anyagi támogatásért az érdeklődő t. c. közönséghez fordulunk. Mit egyes ember vagy szűkebb körü testület a legnagyobb erő megfeszítése mellett sem képes létrehozni, az egyesült erővel vállaltva könnyebben valóságga lehet, a nélkül, hogy az áldozat nagyságát az egyes túl a mértéken megérezné. — Porszemekből tömörül össze az idők viharaival daczó szikla! — Az erők egyesülése által létrejövendő közhasznú intézet szellemileg és anyagilag jótékonyan hatna az összes társadalomra és az egyesekre egyaránt.

Kegyes uraim! Ne zárják ki pártfogásukból az újjászülés nehézségeivel küzdő jogakademia ügyét s fogadják kegyesen az általunk egyidejűleg kibocsátott aláírási ivatek. Áldozzanak a közhasznú intézet érdekében, hogy az mindnyájunk szellemi s anyagi javára újra megkezdhesse pályafutását a tanügyi terén s hasson továbbra is jótékonyan művelődési, nemzetiségi s társadalmi tekintetben.

A jogakademia visszaállítása érdekében megalkított vegyes cselekvő bizottság határozatából. Kelt Eperjesen 1877. évi szeptember 5-én. Jelenik Almásy István, kir. tanácsos, collegiumi felügyelő s bizottsági elnök. O. Végh Dániel, collegiumi jegyző.

A műegylet ügyében.

E lap 37. és 38. számaiban közölt, a fennkített tárgyra vonatkozó fejtegetéseim többféle visszhangot költöttek. Reflektál rajuk P. J. ur általam többször idézett cikksorozata újabb részletében, továbbá Sas ur fejt ki multkori cikkében oly részleteket, melyeket a legrokonszenvesebben mint a magáéit üdvözölhetek, s végül e lapok

tisztelt szerkesztője mult számi vezércikkében, — a mint örömmel tapasztaltam — teljesen az én álláspontomra helyezkedik.

Kimondván említett fejtegetésében, miszerint egyelőre messzeható, végleges, döntő eredményt nem merék várni s szándékom inkább csak a szakavatott körökben e közérdektű tárgy fölött eszmemozgalmat indítani meg: miután ezen közelebbi célokat máris elértnek látom s mert szívesen hallgatandók még meg e tárgy fölötti egyéb hasonszellemű felszólalásokat és nézeteket, ezuttal nem volt szándékom a vita lefolyásához újból hozzájárulni.

Azon eset fordult azonban elő, hogy egyik e tárgyú cikk — t. Sas uré — közleményem egyik mondatát félreértette s mintegy fönnakadva rajta oly értelemben igazítja helyre, a mily értelemben én azt magam is gondoltam, habár tán gondolatomnak nem ok nélkül választott kifejezése más magyarázatot megenged. Ugyanígy félreértve emliti ama passust e lap t. szerkesztője, s mert már most attól kell tartanom, hogy végre a nagy közönség is a téves magyarázat szerint értelmezni szavaimat, ezek védelmére szót kell emelnem.

Ertekezésem félreértett passusa ez: „Nálunk mindenről igen sokat kell beszélni, a míg kedv támad a tett terére lépni”.

Nem akartam én ezzel azon nézetnek adni kifejezést, miszerint szükséges és kívánatos is, hogy a szóban forgó tárgyról sokat és soká beszéljünk, s majd csak azután lássunk hozzá a tethez, hanem egyszerűen constatálni akartam azon epen nem örvendetes, de sok tapasztalati adat által igazolt tényt, miszerint nálunk, a mi viszonyaink között, a mi közönségünk nagy részének közönyével szemben sokszor, mondhatjuk: rendszeren soká szókott az új eszme megbeszélés, vita tárgvaul szolgálni, mielőtt megtestesülne. Hogy egy közel fekvő példára utaljak, hivatkozom az önkényes tűzoltó-egyletre. Hányszor kellett e lap előzőjének a közérdektű intézményről cikkeznie, jótéteményeit napnál világosab bebizonyítania, mennyi felszólalást hallottunk, mennyi elgony érte városunkat, míg végre sikerült néhány törhetlen buzgalmának a sokszor elveszettnek hitt ügyet megmenteni, az új intézményt létrehozni és felvirágoztatni.

Ha tehát én fentebbi szavaimban szükségesszörnek vallottam a „sok beszédet a tett előtt”, ezzel ismétlem, nem akartam azt kívánatos, helyes, célszerű gyanánt tüntetni föl. Oszintén szólva gondolatomat azért öltöttem oly alakba, mert ott, hol a közönség jóakarata, buzgalma, áldozatkész-ségére akartam appellálni, nem láttam célszerűnek a vádló szerepben lépni föl; identifikáltam magamat a közönség nehezkesebb, közönyösebb gondolkodású nagy részével, ezért, hogy a mi tulajdonképen vád volna, azt önvallomás alakjában mondtam el.

Ezután úgy hiszem már a cikkirő ur el fogja hinni, hogy én is azt gondoltam a mit ő szavaim helyreigazítása gyanánt mondtott, s hogy én tulajdonképen nem tartozom azok közé, a kik a sok szóznak, de kevés tettek, a teoriáuk de nem a praxisnak barátai.

Most is azon nézetben vagyok, hogy a dolognak még csak kezdetén vagyunk, habár az érdeklődés, melyet a tárgy felköltött, szép reményekre jogosít. Ha azonban azoknak, kik gyorsabb eredményt óhajtanak, sikerülni fog engem föltevéssem téves voltáról meggyőzni, e csalódásomnak magam fogok leginkább örülni. B. A.

Rövid értekezések a gyorsírásról.

Közli Cigán János, ügyv. jel. és v. zs. gyorsíró.

(Folytatás).

Ha tovább vizsgáljuk a gyorsírás felette hasznos voltát az élet mindenféle viszonyai közepe, a hol csak irással vagyunk kénytelenek valamit végezni, azt találjuk, hogy kirándulások és utazások alkalmával is — a látott nevezetességek és tapasztalatok megörökösítésére a legnagyobb kényelemmel és haszonnal alkalmazhatjuk, mert 1/4-rét darab papiros elegendő egész napi élményeink és észleleteink feljegyzésére. Továbbá a naplók vezetésénél, melyek a létűnt napok kelves emlé-

keit varázsolják előnkbe, szintén fontos és sok jó szolgálatot tesz a gyorsírás, tapasztalataink, nézeteink, észrevételeinket gyorsjegyekkel — majd nem minden idővesztés nélkül tehetjük meg, és e tekintetben különösen megbecsülhetlen benne az: „hogy hivataln vendégek előtt a szív titkai elzárva maradjanak”.

Ily sok oldalú és nagy haszna van a gyorsírásnak, — de mi szükség mind ezeket elősorolni: csaknem elkerülhetlen hasznát mindenki érzi: mennyi becses iratukat pl. levelezéseinket vagyunk kénytelenek nélkülözni, — mondja Gyurits Antal már fent nevezett munkájában — miután azokat és hosszabb kivonatokat készíteni, — lélekölő munka. — A ki a gyorsírással rendelkezik, egész vidáman ül hozzá elméleti munkájához, mert lelki vidorságát, kezének könnyűségét nem öli a fárasztó unalom, mivel a legbecsesb írományokat az olvasásra fordítandó idő alatt kényelemmel másolhatja le magának, s a legnagyobb elégedettséggel teszi le tollát.

III.

Mi tulajdonságokkal kell birni a gyorsírónak, hogy hivatásának kellőleg megfelelhessen?

Hogy e themát csak megközelítőleg is megfejtessük, tisztába kell jönnünk azzal, hogy hazánkban hányféle gyorsírás tartja kezében az uralmat, és hogy melyik milyen tulajdonságokat igényel a gyorsírótól?

Hazánkban ez idő szerint két gyorsírási rendszer t. i. a bajor születésű néptanító Gabelsberger Xaveri Ferenc által feltalált és 1834-ben „Redezeichenkunst” — név alatt nyilvánosságra bocsájtott, eszmedus rendszer, — és Stolze Vilmos porosz alattvaló által az előbbent módosítani és tökélyesíteni akaró 1841-ben napvilágot látott — rendszer.

Dacára, hogy e helyütt tér szűke miatt ova-kodnom kell, tüzetesb bíralatba bocsátkozni, mégis nem tartom nélkülözhetőnek e két uralgó rendszerrel a t. olvasót némely főbb vonásokban röviden felvilágosítani.

Gabelsberger szemé előtt a gyorsírás következő eszményei lebegtek:

A gyorsírásnak gyorsnak, gyorsaságban a szükségesnek képest fokozhatónak, továbbá a kézhez alkalmazkodónak, izlésteljes és pontosnak kell lennie. Gabelsberger ezen célját majdnem 20 évi tapasztalatokra alapított folytonos javítgatás útján tényleg elismerte, s meggyőződött arról, a mint maga mondja, „hogy rövid jegyek nem mindig a leggyorsabbak is”, — továbbá, hogy a magánhangzók a szavak közepén külön ki ne irassanak, mindazonáltal még is világosan kivehetők legyenek, — felállította a „jelképi jelölés szabályát”. A gyorsíró a hallottak irásánál a kellő gyorsaságot, azok visszaadásánál a „szükséges pontosságot”, — irásának formai tökélyesítésére, továbbá saját szelleme, és miveltésége által segíthető elő”, u. m. 1. A kaligraphia útján a jegyek lehető összeolvastása, összeillesztése és egymáshoz való állítása, ezeken kívül az árnyvonások használata által. — 2. A logika és a tudomány segítségével, — a mondattani és logikai rövidítések által. Ez utóbbiak a logikával nem bíró gyorsírónál a félreismerhetlenségig változhatnak ugyan; — de mai napig, dacára, hogy a szerencsés Németország körülbelül 20 különféle gyorsírással dicsekedhetik, — semmiféle újítással még utól nem érték.

Az emlékező tehetségre a Gabelsberger rendszer nem támaszkodik annyira, mint a többi rendszer, csak annyit vár a gyorsírótól, a mennyit bármely mivelt fiatal embertől tényleg követelni lehet.

Ez írásmódot 2—3 hónapi kényelmes tanulmányozás mellett bárki sajátjává teheti, s semmi nem kívántatik hozzá, lángelméleti tehetség, csak azon nyelvnek bírása, a melyen valaki azt megtanulni akarja. Azonban minden tudomány elsajátításánál — nem elegendő csak a teoriában való megtanulás, — ugy itt is megkívántatik a megtanult anyagának, a praktikus oldalról sajátjáté tévése is, mert e nélkül ugy ez, mint más tanulmány is csak meddő marad. — Igaz ugyan, hogy eleinte elijesztli a tanulót különössége és szokatlansága által, de kellő kitartás mellett a győzelem biztos.

Ha tehát a Gabelsberger-féle rendszert valaki 2—3 hó alatt elsajátította, és még 2—3 hónapot

gyakorlásra szentel, 5-6 hó alatt elérte azt, hogy írásbeli dolgozatait, jegyzeteit, stb. 6-szoros rövidséggel végezheti el, vagyis 6 órai közönséges írásu munka bevégezésére elegendő 1 óra, és a megnyert drága idő mellett még azon előnye is van, hogy míg amott keze a hosszadalmas és nehézkes írás, elméje az összetömörült gondolatok féken tartása által teljesen kimerül, addig itt egész kényelem és vidorsággal végzi be munkáját. — Kérdem már most, van e több ily tudományág, mely ily kevés idő és fáradság mellett olyan haszonnal és kényelemmel használható, mint a gyorsírás? Erre a feleletet mindenki — ki csak olvasott avagy hallott már valamit a gyorsírásról — könnyen kitalálhatja.

(Folytatása következik.)

Színház.

A körünkben időző színtársulat által szombaton a „Kintornás család“, vasárnap a „Betyárkendője“ és kedden a „Szerelem harca“ című darabok hozattak színre.

Nem tartozunk azok közé, kik szeretnek hymnusokat zengeni; de mi az igazságnak hódolunk s ennél fogva jó lelkesemmel merjük állítani, hogy oly társulat, mely annyi kitünő erőt egyesített volna, mint a jelenleg városunkban időző, már nagyon régen nem fordult meg nálunk.

Kuthy Béla, Veresné, Peterdiné, Rózsáné, Ács Irma, Várhalmi Anna, Tóth Jenő, stb. mind oly nevek, melyek nagyobb színpadokon is okvetlenül számot tennének; egészen eltekintve a szép garderobe-tól s a színigazgatók elismerésre méltó abbéli törekvésétől, hogy diszletek tekintetében is lehetőleg megfeleljenek a követelményeknek.

A mily örömmel élvezték tehát az eddigi előadásokat, épen oly fájdalmasan hatott ránk a közönség megfoghatatlan részvétlensége, melyet a társulattal szemben eddig tanúsított.

Kétségtelen, hogy ennek oka egyrészt abban rejlik, hogy számosan, kik különben a legbuzgóbb színházlátogatók közé tartoznak, még künn vannak falun, míg mások szüretelnek; de másrészt kétségtelen az is, hogy Eperjesnek van még azonkívül nagyszámu műpártoló közönsége, mely pedig ezuttal még nem adta jelét létezésének.

Vagy tulajdonítsuk ezt a kedvezőtlen anyagi viszonyoknak, melyekre minduntalan hivatkozások történnék? De hiszen ezen viszonyok a legutolsó alkalommal itt működött német színtársulat ittlétekor sem voltak fényesebbek s azért a németek mégis esténként zsufolva telt házak előtt játszottak.

Ezzel kapcsolatosan időszerűnek látjuk megemlíteni, hogy midőn e körülmény ezen lap hátsó oldalán megbeszélés tárgyát képezte, azt hozták fel, hogy a művészet, s nevezetesen a színművészet első sorban kosmopolitikus természetű; látogatjuk tehát a német előadásokat, magától értetődően azonban, hogy a jó magyar színtársulatot sokkal szívesebben épen oly mértékben fogjuk pártolni.

Itt az ideje, hogy ezt kimutassuk, mert egy olyan jól szervezett vidéki színtársulat, mint a mostani, aligha fog még valaha Eperjesen megfordulni, nem is említve azt, hogy míg e társulat a németeknek művészeti tekintetben mit sem enged, azoktól más tekintetben — melyet közelebbről érinteni nem akarunk — igen előnyösen különbözik.

TÁRCA.

„Jó éjt kedves öregem“.

Epizód a színtársulat világából. Ahmedtől.

IX.

„Lelkem uccse! — sugá Kruczy Pista egy mellette álló barátjának — a kis Lilly a színpadok koronája, gyöngye; be kár, hogy oly hozzáférhetlen! És a vén Parapluit, a ki egyre annyi sült bolondságot művel, azt hiszi, hogy e gyémánt az ő számára teremt. Majd ha fagy! Ugyan nézd kérlek, hogy henceg a vén bolond!“

Parapluit ur tréfa színében akarván feltüntetni elkövetett baklövésait s ügytelenségeit, oda állt Hopsziné elé, kinek szeméi a pezsgőnek nagy mennyiségben történt bekebelezése következtében a planéták módjára saját tengelyük körül forogtak s a mi kevés tüzzel még bírtak, annak fényében ragyogtak, s ilyforma beszédet kockáztatott:

„Isteni nagyság — hahaha! — azt hiszem, hogy sikerült — hahaha! — becses figyelmét magamra fordítanom — hahaha!“

„Hogy sikerült-e? — viszonzá a szelleműs Hopsziné — hogy ne sikerült volna, édes kedves — minek is hívják — hihih! — Pa—rapluit ur. Önnek minden sikerül — hihih! Bukása valósággal graciosus volt, hihih! Eletemben nem kacagtam oly jóízűen, mint most ön felett, és — tudja miért, hihih?“

Parapluit urnak kezdett e bevezetés nem tetszeni. Szeretett volna odább állani. Denique ő provokálta Hopszinét s most csufol benne volt a hinárban. S a mi őt leginkább bosszantotta, ez az volt, hogy Lilly is Hopsziné mellé ülve, tanuja lón e párbeszédnek, mely — mint észrezi kezdé — ismét végzetessé volt reá válandó.

Az igazság érdekében kötelességünknek tartjuk még afölötti megbotránkozásunknak adni kifejezést, hogy akadtak oly rosszindutú emberek, kik anélkül, hogy az előadásokat megnézték volna, elhíresztelték, hogy azért nincs kedve a közönségnek a színházba járni, mivel a társulat nem jó. Nem szokásunk ugyan a művészet értékét a taps szerint megítélni, de az tény, hogy rossz színészeket nem szoktak oly osztatlan tetszésnyilvánításokban részesíteni — különösen Eperjesen nem, minőket színészeink eddigi néhány fellépésük alkalmával arattak. A kinek pedig oly magas műgényei vannak, hogy Eperjesen színelőadást egyáltalában nem élvezhet, ennek természetesen nem tanácsolhatunk egyebet, mint azt, hogy műgényeinek kielégítését a párisi világkiállítás megnyitását elodázza. Az igazság rosszakaratu meghamisítása ellen azonban — ismételjük — tiltakoznunk kell s van okunk hinni, hogy ezt nemcsak a magunk, hanem mindazok nevében tesszük, kik nem pusztá hallomásra, hanem tényekre szokták meggyőződésüket alapítani.

Nem is kételkedünk a fölött, hogy értelmiségünk, különösen hazafiai értelmiségünk e társulatot érdeme szerint pártolni fogja, annál is inkább, mivel ha így cselekszik, saját érdekében eszelepszik. M. E.

Külömfélék.

Kimutatás. A sárosmegyei jóték. nő-egylet által a török sebültek javára gyűjtött tégés és egyéb vászonneműek, összesen egy fél mázsa, illetékességi helyükre leendő szállítatás végett Tek. Sztupa György urhoz, a központi nőegylet titkárához a mai napon beküldettek. A küldeményhez járultak: Az árvaházi gyermekek, Benczúr Julia, Benczúr Jolán, Binder Károly elemi tanító, Jánossy Irma, Gáspár Teréz, Irányi Lina, Kardoss Nina, Krajzell Aline, Kosztaczký Jáni, Kubinyi Zsófia, Linkesch Hermína, Nährer Emma, Novák Emilia. Midőn az illető adakozóknak, a nemes emberbaráti cél iránt tanúsított buzgalomukért egyetünk nevében hálás köszönetemet nyilvánítanám, nem mulaszthatom el, az e nembeli folytatolagos tömegesebb közreműködésre, a t. c. közönséget ismételve felhívni. — Kelt Eperjesen 1877-iki okt. 12-én. Kubinyi Zsófia, a jót. nő-egyletnek alelnöke.

A helybeli ev. collegium tanárai s tanuló ifjusága által a török sebesültek részére gyűjtött pénzeszség tesz 82 frtot o. é. mely már át is küldetett a központba Budapestre.

Sárosmegyei törvényhatósági bizottsága mult hétfőn gr. Csáky Albin főispán ur elnöklete alatt rendes közgyűlést tartott, melynek nevezetesebb tárgyaitól a legközelebbi alkalommal fogunk szólni.

Halottaiból feltámadt. Örömmel javítjuk ki azon hírt, mintha Stájer Tamás építész halálhíre valósult volna. Ő él és szorgalmasan épít, Ungmegye egyik távolesó helységében.

A fekete sas étermetét f. é. november 1-jétől kezdve Pohl Károly vasuti vendégloás veszi át. Bövebbet erről a hirdetési rovatban.

Párbeszéd. „No, megint a bajszodat pedred?“ — szölt a tükör előtt magát csinosító férjhez felesége, — talán megint Irma kisasszonyhoz készülsz?“ — „De mi van abban kedvesem?“ — felelé a türelmét el nem vesztett férj — „ha én néha-néha csupa tiszteletből meglátogatom ezt az éretnes és kedves leányt?“ — „Ismerem az eféle tiszteletvevőket még az én leánykoromból“, — mond a feleség.

„Tehát mondja meg, miért“ — mondá észrevehető félelemmel.

„Miért? miért? majd megmondom, hihih! — viszonzá Hopsziné — de előbb igyunk még egy pohár pezsgőt. Tudja, a kis báró Belzebug mindig azt szokta volt mondani, ha gróf Pogácsyval mulattunk — hihih!“

„Mit szokott volt mondani?“ kérdé Parapluit ur kissé türelmetlenül.

„Kíváncsivá teszsz kedves Hopsziné engem is“ — mondá Lilly.

„Mon cher Pogácsy — akár hiszed, akár nem, de úgy van, amint mondom. A világ egy végtelen ür felett lebeg. Kérdezd meg professor Montedegót, ki a budai kalendariomot csinálja, ő legjobban megmondja neked. A mélység, mely alatta t. i. a világ alatt tátong, rettentően nagy. Belebuknánk okvetlenül, ha földünk nem forogna. A körben forgás tehát szükséges. Az megint más kérdés — mondja — és ezt ismét a philosophusoktól fogod megtudhatni, hogy a mi fejünk szintén egy olyanforma kisebb világ. Tehát igazság szerint annak is forognia kell. Ebből átláthatod, hogy nekünk mindenekelőtt pezsgőre van szükségünk, a miért is egy pillanattal sem kételkedem, hogy te azt azonnal meg fogod rendelni.“

Pincér! a gróf ur pezsgőt rendelt, sok pezsgőt. Hahaha! Aztán ittunk; a vén Pogácsy három-négy pohár után rendesen lebukott a lábáról; mi pedig kettecskén a kis Belzebuggal ölelkeztünk, csókoltunk, s másnap a vén bűnös nagyra volt vele cukrászdákban és kaszinókban, hogy ő a szép Hopszinével tegnap mit csinált, hogy mulatott. Hahaha! és ez olyan jó volt, és olyan természetes . . .

A másod anyát e kedvenc reminiscenciák oly affectusba hozták, hogy nagynehezen feltápáskoz-

Ember meg nem tenné. Sierck közelében e napokban egy nagyon érdekes eset adta elő magát. Metzi lapok beszélnek, hogy egy fiatal ember egy pudli kutyát akart a vízbe fojtani. Ladikra ült, s a kutya fejére zsineget erősítve, dobta a vízbe. A zsineg azonban elszakadt, s a víz alá merült kutya csakhamar a felszínen uszott, s a ladikba akart eljutni, de sehoggy sem tudott ugrorni és így célját el nem érthette: mikor pedig már ugorhatott volna, gazdája az evezőlappal dobta vissza a víz közepére. Ez így ismétlődött vagy háromszor; negyedszerre a fiatal ember dühbe jött, s a menekülni vágyó pudli fejére egy csapást mért az evezővel. Hanem a mint sújtott elveszítette az egyensúlyt, s a vízbe esett és elmerült. Ezt meglátva az eb, a víz alá bukott, s küzdve az árral és habokkal, addig erőlködött, amíg gazdáját a partra sikerült juttatni. Milyen törpe az ember ehhez a kutyához!

Közgazdaság.

A burgonya ellensége.

A földmívelési-, ipar- és kereskedelmi m. kir. ministerium a következő körrendeletet bocsátotta ki:

16,062. sz. Földmívelés, ipar és kereskedelemügyi m. kir. minisztrium Budapest, 1877-ik szeptember 3-án valamennyi törvényhatóságnak.

1875. évi 22616/1874 sz. a január hó 9-én a vezetésem alatti földmívelés, ipar és kereskedelemügyi m. kir. ministerium felhívta a törvényhatóságok figyelmét a burgonya rovar (Doryphora desmilleata) veszélyes voltára, egyuttal egy ismeretése is közölvén róla, hogy előforduló esetben a törvényhatóságok e rovar iránt már is némi tájékozottsággal birjanak.

Tekintettel ezen rovar veszélyes voltára, e ministerium ugyanazon évi 8064. sz. a april hó 20-án kelt elhatározásával, a bécsi birodalmi tanácsban képviselt országok kormányával egyetértőleg, az Éjszak-Amerikából származó burgonyának, burgonyahéjnak nemkülömbben a burgonya elcsomagolására használt tárgyaknak behozatalát a magyar korona területére tiltotta.

Hasonló intézkedéseket tett a külföld országainak legtöbb kormánya, és mind e mellett megtörtént, hogy a legújabb hivatalos értesítés szerint ezen veszélyes rovar már is mutatkozik Európában nevezetesen Mühlheim mellett.

Bár a német birodalmi kormány mindent elkövet, hogy a veszélyes rovar kiirtsa, s tovább terjedésének gátot vessen, mégis szüksége merül fel annak, hogy ezen rovar irányában most már hazánkban is a legnagyobb elővigyázat követtessék, s hogy a burgonyaföldek folytonosan figyelemmel tartassanak, mikép a veszélyes rovar elterjedése esetében annak elhárítása iránt a kellő intézkedések megtéteessenek.

Addig is tehát, míg ez irányban nagyobb szabású intézkedések tétetnének, — melyek abból fognak állani, hogy ezen fentebb említett behozatali tilalom az egész külföldre esetleg kiterjesztetik, mi iránt a tárgyalások már folyamatban vannak, s valamennyi község ezen rovar színezett ábrájával és ismertetésével el foglaltatni, hogy a veszélyes rovar fellépése azonnal megállapítható lehessen, egy, e rovar természetes nagyságában, színezetében és minden fejlődési stadiumában előtüntető készítményt ide / . a csatolva azon felhívással küldök a törvényhatóságnak, hogy azt egy könnyen hozzáférhető helyen közszemlére állítsa

dott ülőhelyéről s a meglepett Parapluit ur nyakába borulva, ezt keservesen össze-vissza csókolta.

Nyilván azt gondolta, hogy ismét 20 éves s hogy talán a kis Belzebug az, ki előtte áll.

„Lásd kedves öregem! — mondá szerelmes pillantásokat lövelve áldozatára — ezt a történetet — hahaha! csak azért hoztam fel, mert kifogytunk a pezsgőből. Pincér! Parapluit ur pezsgőt parancsol — sok pezsgőt, hahaha! Én Istenem, hiszen ez olyan természetes . . .“

Parapluit ur már most komolyan meg volt ijedve. — Hopsziné rokonszenvének ezen nyilvánulási rettenettel töltötték el. Azonban Lilly itt volt, fekete szemének sugara épen reá volt irányozva. Mit volt mit tennie; érezte, hogy neki most saját magát fölül kell mulnia s minden áron gavalléros oldalról mutatni be magát.

Megerősíté tehát Hopsziné megrendelését, resignált hangon ismételvén, hogy: „sok pezsgőt!“

A kis Lilly hamisan mosolygott.

„Ejnye — kérdé ezüst csengésű hangján — hát Parapluit ur oly kedvelője a pezsgőnek?“

„Persze, mondá a kérdett, azaz, hogy persze, ohó isteni nagyság! én a champagnert véghetetlenül szeretem.“

„Csalfák vagytok férfiak, ahányan vagytok közbevágot Hopsziné. — Nem hiszek én nektek! Parapluit ur csak akkor szereti a pezsgőt, ha az be van dugaszolva, hahaha!“

„Nono nagyság — eliheti nekem, hogy — hogy — meglátja, hogy még egyszer rendek. — Pincér még egyszer pezsgőt!“

„Még pedig sokat!“ egészíté ki Hopsziné Parapluit ur szavait. „Én Istenem, hiszen ez olyan természetes! . . .“

(Folytatása következik.)

ki azon
forduló
M
hogy a
illetőleg
uttal fe
ben val
károkr
nehány
bedugas
jeszsze
nehm
weilig
machend
die Be
mit tha
hat in
Gedante
felfüggt
befämpfo
3
wurde g
schlag g
U
betreffend
D
Politik
den Ver
entipred
weldhen
zu Tag
Verein
3
kommen
Schwier
men ent
weil dem
Neihe p
gelegt w
N
und um
Vereinig
Erreichu
D
allen, un
höchsten
lich sein.
erreichen
U
Kräfte, r
der beite
Thunkich
Lofungsm
Mitbürg
passer“
Höhe nic
U
durd ei
Uebel ab
Sinn für
werden.
D
auf welc
Ge
Geistigen
U
derartige
werden.
D
ein jolch
drei bere
Ge
Besütes
ein jedes
Ge
denelben
Und diefe
welche di
angelegen
leer find.
An
Betracht
verjatione
der geiq
förderlich
weil sich
durch die
eklatante
rer jein d
in einem
U
in ertier
schaffen.
D
derjeniger
berühren
entipred
Mittel, n
U
großen
während
mitat
nehmen i
oder in d
können
den lassen

ki azon célból, mikép e rovar felismertetése előforduló esetben könnyítették.

Midőn pedig utasítom a törvényhatóságot, hogy a területén létező burgonyaföldeket, e rovart illetőleg a legnagyobb felügyeletben tartassa, egyuttal felhívom a törvényhatóságot, hogy amennyiben valamely burgonyaföldön rovarok által okozott károkról értesítést nyerne a kárt okozó rovarok néhány példányát borszeszt tartalmazó erős és jól bedugaszolt üvegben megállapítás végett ide terjeszse fel.

Trefort s. k.

Speries, den 11. Oktober.

Die bei uns angeführte jeder zeitgemäßen Unternehmung und im Interesse des Gemeinwehens zeitweilig hie und da auftauchende Bewegung sich breit machende Indolenz, welche in den meisten Fällen selbst die Bestrebungen derjenigen unserer Mitbürger, die mit thatkräftigeren Naturen ausgestattet sind, lähmt, hat in demselben bereits zu wiederholten Malen den Gedanken wachgerufen, diesen ärgsten Feind des gesellschaftlichen Fortschrittes auf irgend eine Weise zu bekämpfen.

Zur Zeit der letzten Landtagsdeputirten-Wahlen wurde zu diesem Behufe von mehreren Seiten in Vorschlag gebracht einen liberalen Klub zu gründen.

Und in der That beschäftigte dieser Gedanke die betreffenden Kreise eine längere Zeit hindurch.

Die Besprechung der auf dem Gebiete der Politik vorkommenden Ereignisse und nöthigenfalls eine den Verhältnissen und namentlich den Partei-Interessen entsprechende Aktion, sollten die Mittel sein, mit welchen man den auch in politischer Hinsicht so eklant zu Tage tretenden Indifferentismus durch diesen Verein brechen wollte.

Zur Ausführung dieser Idee ist es aber nie gekommen und zwar — abgesehen von den gewöhnlichen Schwierigkeiten, welche sich jedem derartigen Unternehmen entgegenstellen — hauptsächlich aus dem Grunde, weil dem geplanten Klub — wie gesagt — in erster Reihe politische Tendenzen und Parteizwecke zu Grunde gelegt wurden.

Nun sind es aber eben nicht politische Interessen und umföweniger Parteizwecke, welche eine derartige Vereinigung nothwendig machen würden und deren Erreichung unsere Hauptaufgabe wäre.

Im Gegentheil, Parteilichkeiten können unter allen, umföweniger unter den gegenwärtigen Verhältnissen höchstens einer noch klaffenden Zersplitterung förderlich sein. Und eben dieses ist es nicht, was wir zu erreichen beabsichtigen.

Unser Ziel ist die Vereinigung sämmtlicher Kräfte, mögen dieselben in den Verband, welcher immer der bestehenden politischen Parteien angehört, um nach Thunlichkeit darauf hinzuwirken, daß das allgemeine Lösungswort der überwiegend großen Mehrzahl unserer Mitbürger, das berühmte „laissez faire, laissez passer“ endlich einmal von seiner Alles dominirenden Höhe nicht mehr zu uns herabführe.

Also nicht durch einen politischen, wohl aber durch einen sozialen Klub könnte dem angedeuteten Nebel abgeholfen und dem bereits so herabgekommenem Sinn für das Gemeinwehens, auf die Beine geholfen werden.

Welcher Natur ein derartiger Klub wäre, und auf welche Weise derselbe ins Leben zu rufen wäre?

Es ist dies eine Frage, welche nach dem oben Gesagten in erster Linie an uns herantritt.

Unserer unmaßgeblichen Ansicht nach, könnte eine derartige Vereinigung in zweierlei Formen verkörpert werden.

Die erste Form wäre eine Art Kasino. Wozu ein solches, wird man sagen; haben wir doch an den drei bereits stehenden mehr als genug.

Es ist wahr, wir sind in der Lage uns des Besizes von dreien Kasinos erfreuen zu können. Und ein jedes derselben erfüllt seine Mission.

Es gibt jedoch einen Gesichtspunkt, welcher in demselben beinahe gänzlich außer Acht gelassen erscheint. Und dieses ist der Umstand, daß die Konversationsäle, welche die Bestimmung hätten, daß darin die Tagesangelegenheiten aufs Tapet gebracht würden, stets leer sind.

Andererseits muß wohl auch der Umstand in Betracht genommen werden, daß die sogenannten Konversations-Salons der Kasinos auch in der That nicht der geeignete Ort sind um dem obgenannten Zwecke förderlich zu sein. Und zwar einfach aus dem Grunde, weil sich die Zersplittertheit unserer Intelligenz eben durch die Nothwendigkeit dreier Gesellschaftsvereine am eklantesten manifestirt und weil vielleicht nichts schwerer sein dürfte, als die solcherweise verpöpliterten Kräfte in einem der Gesellschaftsvereine zu konzentriren.

Um den Zweck zu erreichen, handelt es sich daher in erster Reihe darum, einen neutralen Boden zu schaffen.

Die Besprechungen der Tagesfragen namentlich derjenigen, welche unser Komitat und unsere Stadt betreffen und ferner ein den Beschlüssen der Mehrheit entprechendes einmüthiges Vorgehen wären dann das Mittel, wodurch sich das Ziel erreichen ließe.

Auf diese Weise könnten auch die Wünsche des großen Publikums zum Ausdruck gelangen. Denn während gegenwärtig auf die Angelegenheiten des Komitats und der Stadt, bloß diejenigen Einfluß zu nehmen in der Lage sind, die im Komitatsauschusse oder in der Stadtrepräsentanz eine Stimme haben, so könnten hier auch Diejenigen ihre Stimme laut werden lassen, welche den ersteren an Intelligenz nicht

nachstehen, jedoch nicht mit dem Glücke bescheert sind, so viel oder mehr Steuer zu bezahlen, oder von ihren Mitbürgern gewählt zu werden.

Wir behalten uns vor diesbezüglich gelegentlich das Nähere zu besprechen.

Correspondenzen.

Sebes, 11. Oktober 1877.

Höbl. Redaktion! Ihre besondere Theilnahme für Schule und Unterricht einerseits, und Ihr humanes Streben durch Ihr geschätztes Blatt zum Heil und Frommen unserer Comitatus zu wirken, andererseits, veranlaßt mich diesmal im Interesse der allgemeinen Volksbildung Ihre Aufmerksamkeit durch nachstehende Zeilen, auf eine in unserer Gegend platzgegriffene Mißdeutung eines neuen Schulgesetzes zu lenken und mittelbar um Abhilfe der traurigen Konsequenzen an completer Stelle anzusuchen.

Hier und den Gegenden des höhern Nordens wo die Sonne der Aufklärung nur hie und da Einzelne durchdrungen im allgemeinen aber deren milde wohlthunende, hellerleuchtende Strahlen, die eifigen Gemüther noch nicht zu durchwärmen im Stande, herricht seit Kurzem die freudigste Stimmung darüber, daß nach neuester Verordnung des h. Kultusministeriums ausdrücklich das längst verjährte und mit Mühe hie und da beileitigte Nebel der Winkelschulen überall gestattet wären.

Jede mündliche Auseinandersetzung, jedwede Erörterung, daß in genanntem Gesetze nur von außerordentlichen nicht aber von den obligaten Schulgegendstünden die Rede sei — die nur in der Volksschule gelehrt werden müssen — ist vergebens, und so kämpfen gegen Dummheit die Götter selbst vergebens, und wuchern diese sauberen Institute nicht nur auf dem Lande, wo die materiellen Kräfte zur Erhaltung einer jüdischen Volksschule zu schwach, sondern auch in solchen Orten, wo Volksschulen seit Jahren schon bestehen — wie Unkraut hervor.

Das unter solchen Umständen die Grundpfeiler der Volkserziehung erschüttert, und die schönen Erziehungskünste auf dem Boden des Volksunterrichtes bedroht erscheinen ist selbstverständlich.

Ueberhaupt sind's aber die jüdischen Volksschullehrer denen die Hauptrolle dieser Tragödie zu fällt, welchen wenn sie nicht am Hungertuche nagen wollen der Weg zur Donau — wie es die Erfahrung schon gelehrt offen steht.

Legterer — der vom Staate nicht besoldet, und nur von der Laune jedes obskuren Inlaffen abhängt, den — weil ihm sein Geld theuer — selbst ein „Düsterweg“ nicht befriedigen könnte — wird noch immer ungeschuldiger Weise vom Schauplatz verdrängt, und muß bei Gestattung der genannten, schmutzigen Zufluchtsstätten in Orten wo noch Nacht und Nebel herrschen, ganz zum Opfer fallen.

Eine geeignete Aufklärung in erwänter Frage und die dadurch bewirkende Abhilfe würde Hochachtung und Anerkennung an betreffenden Orten finden.

T. R.

Kleine politische Rundschau.

Wien, 10. Oktober. Aus Radikül erhält das „Tagblatt“ folgende Nachrichten: Bei Pyrgos erstürmte ein fliegendes Korps unter Kommando Dillwert Pascha's zwei russische Reduten, megelte die Besatzung nieder, vernagelte, als russische Verstärkung heransog, die russischen Geschütze und kehrte nubeheligt nach Nikisch zurück.

Gorni-Strden, 10. Oktober. Bei der russischen Kolonne griff ein kleineres Detachement am 7. d. das Dorf Koshewa an, wurde aber von unseren Truppen zurückgeschlagen. — Am 8. d. überfielen die Türken unsere Wachposten gegenüber von Radikül, wurden aber mit Hilfe herbeigeeilter Reserven mit Verlusten zurückgewiesen; unsererseits wurden vier Mann verwundet. — Bei Radikül stehen größere türkische Kräfte konzentriert. Die Türken räumten in der Nacht vom 7. d. Constanza und Sadina — Am 8. d. eröffneten die Türken bei Silistria das Feuer aus Batterien und Dampfern.

Das russische Blatt „Golos“ fährt fort, die russische Kriegsführung in factastischer Weise zu kritisiren. So äußert sich das Blatt über die letzten Kämpfe im Kaukasus unter Andern folgendermaßen: „Es stellt sich nun heraus, daß die von unseren Truppen am 2. und 3. d. errungenen Vortheile, wobei wir 83 Offiziere und 3300 Soldaten verloren, eigentlich gar keine Resultate im Gefolge hatten; man bewies hiedurch bloß auf's Neue, woran übrigens Niemand zweifelte, daß der russische Soldat sich mit großer Selbstopferung und Tapferkeit zu schlagen versteht. Muthtar Pascha behauptet nach wie vor seine Positionen in der Nähe der russischen Grenze und bedroht hiedurch sowohl Alexandropol als auch unseren linken Flügel. Die Türken halten Groß-Sagni so stark besetzt, daß wir mehr als 3000 Mann verloren, ehe wir diesen Berg erobern konnten, und fragt es sich nun, woher die Türken dort das Wasser hernehmen, welches wir nicht finden konnten? Geleht jedoch, es sei dort wirklich kein Wasser vorhanden, oder die Versorgung damit sei schwierig, woher kommt es nun, daß wir dies früher nicht wußten und davon erst nach einem Verluste von 3300 erfuhren?“

Konstantinopel, 10. Oktober. Gazi Ahmed Muthtar Pascha unterbreitete soeben telegraphisch dem Serraskierat ein detaillirtes Exposé über die fortgesetzten Kämpfe bei Manhilar, Agulveren und Aladjadagh

vom 2. und 3. Oktober, welche für die ottomanischen Waffen sehr ruhmreich waren. Trotz ihrer Ueberzahl wurden die Russen geschlagen und Dank der Bravour und Unerlöschlichkeit unserer Mannen auf der ganzen Linie zurückgedrängt. Aber auch der Oberkommandant bewies einen nicht gewöhnlichen Scharfblick, welcher alle Pläne des Feindes vereiteln ließ. Großfürst Michael kommandirte persönlich und hatten die Russen 64 Bataillone Infanterie, 14 Regimenter Kavallerie und 130 Feuereschlände im Gefecht. Ahmed Muthtar schätzte den Verlust des Feindes an Todten und Verwundeten auf zehntausend Mann, doch fügt er hinzu, daß nach den Auslagen der Bevölkerung die Verluste an die fünfzehntausend hinerreichen. Unsere Verluste belaufen sich auf ca. 2500 Mann. Wir haben übrigens auch Gefangene gemacht. Gegenwärtig hat sich der größere Theil der feindlichen Kräfte von den Höhen von Rabak bis an den Fuß der Hügel von Karajal replüirt. In Folge dieser Kämpfe hat Ahmed Muthtar sein Lager nach Karadjadagh verlegt. Neuestens hat sich ein Artilleriekampf entsponnen, welcher fünf Stunden währte. Denselben folgte ein Artilleriekampf, dessen Ausgang noch nicht bekannt ist. — Auch von jenseits des Balkan haben wir gute Nachrichten. Mehrere Convois sind wieder nach Pleona vorgedrungen. Die Verbindung Pleona's mit Orhanie ist voll ständig hergestellt.

Tagesneuigkeiten.

Zu Gunsten der türkischen Verwundeten hat die Vicepräsidentin des Siroer wohlthätigen Frauenvereines, Frau Sophie v. Kubinyi eine Sammlung von Charpie und Linnen, veranstaltet. Das Resultat ist ein sehr befriedigendes, indem jüngst ein halber Zentner an den betreffenden Ort abging. Den ausführlichen Ausweis veröffentlichen wir an anderer Stelle.

Das Aktions-Comité welches sich im Interesse der Wiedereröffnung der hiesigen Rechtsakademie konstituirte hat, erließ an die Gönner des Institutes einen Anruf, dessen Schluppassus wir hier folgen lassen.

„Berechte Gönner! Verlassen Sie der Rechtsakademie, welche mit den Schwierigkeiten der Wiedereröffnung ringt, Ihren Beistand nicht und nehmen Sie die gleichzeitig mit dieser Aufforderung herausgegebenen Subskriptionsbögen gütig auf. Bringen Sie die möglichen Opfer zum Besten der für das allgemeine Interesse so wichtigen Lehranstalt, damit Sie zu unserm Aller Wohl ihre Thätigkeit auf dem Gebiete des Unterrichtswehens wieder aufnehmen und in civilisatorischer, nationaler und socialer Beziehung auch fernerhin hehend und fördernd wirken können.“

Theater. Die gegenwärtig in unserer Stadt weilende Theatergesellschaft hat sich bei Gelegenheit der bisherigen wenigen Vorstellungen als eine vorzügliche präsentirt, welche den Anforderungen der Provinz in jeder Hinsicht gerecht zu werden im Stande ist. Namentlich kann sich dieselbe geschulter Gesangskräfte rühmen.

Heute gelangt Offenbachs beliebte Operette „Lulipatan“, hier zum ersten Male, zur Ausführung. Morgen Viktor Hugo's „Quasimodo, der Thurmwächter von Notre-Dame“.

Die Ausbildung der diesjährigen Rekruten ist bereits im vollen Gange, so daß dieselben diesen Titel bald ablegen dürften. Einjährig Freiwillige sind diesmal dreimal so stark vertreten, als im Vorjahre.

Die Statuten des Leichenbestattungsvereines der hiesigen kath. Armen sind bereits bekräftigt herabgelangt und dem Drucke übergeben worden.

Die konstituierende Generalversammlung dürfte daher schon binnen kürzester Zeit stattfinden.

Regen, Kälte und der hartnäckig andauernde Wind wollen kein Ende nehmen. Es ist daher wenig oder vielmehr gar keine Aussicht vorhanden, daß sich die Witterung jetzt noch günstiger gestalten würde. Wenn es so fort geht, wird sich der wohlthätige Ausschub des Eislaufvereines bald in die Nothwendigkeit verfest sehen die Jahresversammlung einuberufen.

Einbruchsdiebstahl. In der auf der Hauptgasse gelegenen Handlung des Herrn L. Rozma wurde — wie wir soeben hören — ein Einbruchsdiebstahl verübt. Bezüglich des Schadens ist uns bis zur Stunde nichts weiteres Bekannt.

Neuwahlen der Komitatsbeamten. Der Minister des Innern hat bekanntlich vor einigen Tagen an die Jurisdiktionen ein Rundschreiben gerichtet, in welchem dieselben aufgefordert werden, die nöthigen Vorkehrungen zu treffen, damit die Neuwahlen der Beamten noch in diesem Jahre stattfinden. Wie „N. N.“ nun mittheilt, sind allerorten die vorbereitenden Schritte im Zuge und werden einzelne Munizipien die Neuwahlen noch im Monate November vornehmen.

Kartenpiel in Speries. In Nr. 117 der „Kassauer Zeitung“ beklagt sich „Ein (Sperieser) Stadtbewohner“, daß hier nichts gehehe, um dem in floribus stehenden Hazardspiele Einhalt zu thun. Indem in dem fraglichen Eingelendet auch der Redakteur dieses Blattes in Mitleidenschaft gezogen erscheint, da es gleich eingangs heißt: „Nachdem der Redakteur der „Eperjesi Lapok“ in einer derartigen Situation ist, daß er als städtischer Beamte seine älteren Beamten-Collegen nicht frei zu beurtheilen in der Lage ist, so ersuche ich Sie, — das öffentliche Interesse vor Augen haltend, auch schon in Folge patriotischer Pflicht — diesen Zeilen in den Spalten Ihres werthen Blattes Aufnahme gewähren zu wollen u. so finden wir uns veranlaßt, die hier zu Tage getretenen Begriffsverwirrungen mit einigen Worten richtigzustellen.“

Der Redakteur der „Eperjesi Lapok“ ist als solcher, kein städtischer Beamter, sondern eben verantwortlicher Redakteur, d. h. ein Mann, der für jedes Wort, welches in seinem Blatte nicht von einer dritten vertrauenswürdigen Persönlichkeit gezeichnet ist, sowohl vor dem Gesetze, als vor seinem eigenen Gewissen, einzustehen hat.

Da sich die Sache so verhält, so ergibt sich von selbst, daß es Pflicht desselben ist, sein Blatt nicht zu einer Schimpfkanal zu degradieren — wie es wohl Manche als wünschenswerth bezeichnen, die aber augenblicklich „Recht eueh“ machen, sobald es sich um ein offenes Visir handelt — sondern nur das in sein Blatt aufzunehmen, wovon er sich entweder durch den Augenschein überzeugt, oder was ihm — wie gesagt — mit offenem Visir, wie es einem Manne geziemt, zur Veröffentlichung übergeben wird.

Nun hatte aber der Redakteur dieses Blattes keine Gelegenheit, die gerügten Mißverhältnisse aus eigener Erfahrung kennen zu lernen, — weil er — es mag vielleicht ein Fehler sein — in jenen „Schlupfwinkeln“ von denen in dem fraglichen Eingekerkel die Rede ist, einfach nicht zu verkehren pflegt. Da sich andererseits dieses Blatt dazu nicht hergibt, auf Grund von Artikeln, welche demselben zur Veröffentlichung ohne Namensfertigung übermittelt werden, Verdächtigungen ob schon Privater, oder Behörden, Raum zu geben, so ist daraus ersichtlich, daß ein derartiger Artikel in den „Eperjesi Lapok“ keineswegs deshalb nicht erschie, weil der Redakteur „als städtischer Beamte seine älteren Beamten-Kollegen nicht frei zu beurtheilen in der Lage ist“. In das Meritorische der Angelegenheit können wir uns aus den angeführten Gründen nicht einlassen.

Illustrirte Frauen-Zeitung. (Preis vierteljährlich 1 fl. 60 kr. De. W.) Die neueste Moden-Nummer (35) enthält: Herbst-Toiletten für Haus- und Promenade, Reit-Anzüge nebst Anleitung zur Verfertigung verschiedener Netze, Hüte, Paletots, Liebekleider, Kleider-Aermel, Morgenhäubchen, Cravaten-Schleifen, Taschentücher, Fächerhalter und Fächer, wollene Tücher, Pelzminen und Shawls, Anzüge für größere und kleinere Mädchen, Fenster- oder Thürbehang nebst Rouleau und den dazu passenden Stückerien und Fransen. Nähtischbede (Buntstickerie mit Aufzügen). Schürzdeckchen (Tülldurchwurf). Täschchen für Nähnadeln. Einfäse und Spitzen aus Zadenlitz und Spitzenstich. Gehäkelte und gestrickte Spitzen etc. etc. mit 70 Abbildungen und einem großen colorirten Modenkupfer. — Die neueste „Unterhaltungs-Nummer“ (36): Ein Mädchenrathel. Novelle von Ida von Düringfeld (Schluß). — Wanderlieb. Von Karl Stieler. — Die Bildnisse Heinrich Heine's. Von Adolf Strodtmann. — Aus der Frauenwelt. 8. Von Robert Schmeißel. — Der Riburger See im Oesthale. Von Heinrich Noé. — Ein Arabisches Gala-Diner. Von Adolf Ebeling. — Verschiedenes. — Briefmappe. — Frauen-Gedentage. — Ferner folgende Illustrationen: Heinrich Heine. Nach dem Bilde von Julius Hiere, gezeichnet von C. Kolb. — Aus der Frauenwelt. Von Erdmann Wagner. — Der Riburger See im Oesthale. Von Georg Engelhardt.

Fruchtpreise vom 12. Oktober 1877.

Woggen per 100 Kilogr. Neu	fl. 7.—	—
Weizen „ 100 „ „	9.—	10.25
Gerste „ 100 „ „	7.—	8.—
Hafers „ 100 „ „	4.50	5.50
Rais „ 100 „ „	—	—
Erbfen „ 100 „ „	6.26	8.—
Linfen „ 100 „ „	6.—	9.—
Hilfen „ 100 „ „	—	—
Erdäpfel „ 100 „ „	—	—

Die in **Prag** am 10. Oktober gehobene Zahlen: **21, 22, 6, 29, 86.**
Die nächste Ziehung ist am 24. Oktober 1877.
Die in **Ofen** am 6. September gehobene Zahlen: **66, 59, 3, 62, 57.**
Die nächste Ziehung ist am 20. Oktober 1877.

Felelős szerkesztő: **Kyss Géza.**
Kiadó-tulajdonos: **Az Eperjesi Bankegylet.**

4194. k. i. sz. **Hirdetmény.** 189

Az új katasteri birtok ivék megérkezvén, a t. c. földbirtokos urak felhivatnak, hogy azokat a városi adószedő-pénztárban megtekinteni, s a mennyiben tulajdonukhoz nem tartozó birtokrészek lennének neveikre írva, az átíratást 8 nap alatt eszközölni siessenek, mert ezen idő elteltével a földadó kivetése a birtok ivék alapján elő fog vétetni.
Kelt Eperjesen, 1877. évi október 11.

A városi tanács.

Brennholz-Verkauf.

- 1 Meterklaster Buchen-Scheiterholz 8 fl. 60 kr.
- 1 do. Eichen-Scheiterholz 7 „ 30 „
- 1 do. gemischtes Prügelholz 6 „ 40 „
- 1 Häufel Reisig „ „ 60 „

Anweisungen sind bei der unterzeichneten Bank zu lösen, das Klasterholz wird ins Haus gestellt, das Reisig im Walde nächst der Zabiana angewiesen.
Eperjes, 23. September 1877.

178 3-3 **Nordungarische Hypotheken- u. Industriebank.**

190 **Trockenes Buchen - Brennholz** 1-3
aus den **Grf. Wengerszky'schen Waldungen**, die **Wiener Kloster à 8 fl. loco Eperies in's Haus gestellt.**
Aufträge hierauf werden in der Handlung des **Daniel Oszvald** übernommen.

Probe-Nummer der HEIMAT dritter Jahrgang WIEN VERLAG MANZ
in allen Buchhandlungen
auf Verlangen gratis und franco.
Vierteljährig fl. 1.20kr. ohne, fl. 1.45 kr. mit Postversendung.
Auch jährlich 24 Hefte à 20 kr.
Praemie allerorts zur Ansicht.
Wiederverkäufer gute Provision.
Näheres brieflich. Programm gratis.
Mit No. 3 Auerbach's neuester
187 **Roman.** 2-4

Haus sammt Garten.

Das in der Eperieser Rabengasse liegende **Felix'sche Haus**, No. 29, bestehend aus zwei Gassenzimmern und einem Hofzimmer, einer Sparrküche, einer Speisekammer, einem Keller, einem Frucht- und einem Futterboden, ist sammt einer Stallung und einem Schweinstalle, und dem anstossenden Garten pr. 781 Quadrat Klaftern, stündlich zu vermieten durch den **Advokaten Gustav Schulek.** 183 2-2

177 **Hausverkauf.** 3-3

Auf der unteren Vorstadt in **Eperies**, ist das vormals **Benjamin v. Péchy'sche Haus** Nr. 7. sammt dem längs der Promenade gelegenen großen Hausgarten, aus freier Hand zu verkaufen. Auskunft ertheilt **Advokat Gyula Schmidt** in **Eperies.**

Gummi und Fischblasen
nur in zuverlässiger Qualität von 1-4 fl. pr. Duzend. 155 9-10
Empecheur
(Vollunionschützer)
2 fl. pr. Stück, mit spezieller Gebrauchs-Anweisung versehen, diskret gegen Nachnahme
JOHN. ZIEGER. GRAZ.
Gummi-Spezialitäten- u. Bandagen-Fabrik.

VORANZEIGE.
Gefertigter erlaubt sich ein p. t. hochgeehrtes Publikum von Eperies und Umgebung darauf aufmerksam zu machen, daß er
am 1. Oktober l. J.
die Restaurations-Lokalitäten im schwarzen Adler
übernehmen wird.
Für das ihm bisher geschenkte Vertrauen stattet derselbe dem gesammten p. t. hochgeehrten Publikum seinen innigsten Dank ab, mit dem aufrichtigen Versprechen, daß er alle seine Kräfte aufbieten wird, dem hochgeehrten p. t. Publikum in jeder Hinsicht Genüge zu leisten, um sich dieses Vertrauens auch würdig zu zeigen.
Zugleich bietet er allen p. t. Gasthaus-Abonementen in und außer dem Hause seine Küche an, und wird es seine Aufgabe sein, die Preise den Zeitverhältnissen angemessen, zu bestimmen.
Endlich bemerkt Gefertigter, daß er geneigt wäre, zu billigen Preisen ein Table de hote einzuführen, wenn sich hierzu Gesellschaften bilden würden.
Die Restauration am Bahnhof wird so wie bisher von demselben weiter geführt.
188 1-2 **POHL.**

Nevelő kerestetik

a vidékre két fű mellé a II-ik és IV-ik oszt. elemi iskolai tantárgyakra. Bővebb értesítést ad **Elischer János** kereskedő ur Eperjesen. 175 3-3

Egészségügyi-hatóságilag megvizsgáltván s az egészségre nézve teljesen ártalmatlan szernek találtatott!!
„PURITAS“
haj-iffjító-tej.
A „Puritas“ nem hajfesték, hanem tejemű folyadék, mely majdnem azon csodálatos hatással bír, hogy öszhajakát megiffjít, azaz lassankint még pedig legkésőbb tizennégy nap alatt ama szint visszaadja, melylyel eredetileg birt!
A „Puritas“ nem tartalmaz festék anyagot. A haj tetszés szerint vízzel mosathatik, lehet fehérelt átvont vánkoston aludni, és a gözfürdőket használni, a festéknek nyoma sem vehető észre, mert a „Puritas“ nem fest, hanem iffjítja, és pedig a leghosszabb és legdusabb női hajzatot és a férfi haját és szakallát.
Egy üveg „Puritas“ ára 2 frt (postai sőt küldésnél 20 krral több) s készpénzzel, vagy utánvétellel kapható **Franz Otto**, Bécs, Mariahilferstrasse 38. szám.
■ **Óvás** a hamítás és utánzástól. ■
A t. cz. vásárlók felkérnek czégyünkre, — mely minden üveg alján és dugaszán világosan látható — szigoruan ügyelni, mivel „haj-iffjító-tej“ czime alatt utánzások is léteznek. 104 20-25

AUF RUF!
Zur dringenden Hilfe für die arbeits- und brodlosen Leinwandweber und Spitzenarbeiter des Riesens- und Erzgebirges.
Die jetzige grosse Noth im Riesengebirge Die jetzige grosse Noth im böhmischen Erzgebirge
veranlaßt die seit 30 Jahren bestehende und allbekannteste **Kais. königl. Hof-Leinwand- und Wäsche-Fabrik des HEINRICH LICHTNER & Comp.** WIEN, Brändhäute Nr. 3, nächst dem Stefansplatze, um den brodlosen Arbeitern Vereint zu verhoffen, das große Lager von Leinwänden und Wäsche eigener Erzeugung um die Hälfte des Preises auszuverkaufen u. zwar:

Herren-Wäsche:
1 Serrenbeud, weiß oder farbig 75 fr.
1 amerikanisches Vinfelbeud 1 fl. 50 fr.
1 Serrenbeud aus feinstem Schiften mit glatter oder kaltenbrust fl. 1.
1 farbiges Dreierbeud mit 2 Straßen in 300 diversen feinsten Mustern fl. 1.50, 2, 2.50.
1 Serrenbeud aus echter Weißgarnleinen, glatt oder kaltenbrust fl. 1.50, 2.
1 Serrenbeud aus feinst englisch. Schirting mit glatter oder kaltenbrust fl. 1.50, 2, 2.50.
1 Serrenbeud aus echter Selländerleinen, scharfe Handarbeit fl. 2, 2.50, 3, 4.
1 Serrenbeud aus schwerer Reinleinen 75 fr.
1 Serrenbeud aus echt schlesischer Leinenwand, deutsche, französische und ungarische Dagen fl. 1, 1.50.
1 Serrenbeud aus echt rumberger Leinenwand, deutsche, französische und ungarische Dagen fl. 1, 1.75, 2.50.

Damen-Wäsche
1 Damenbeud, geschlungen, aus echtem Schirting fl. 1.
1 Damenbeud aus echter Weißgarnleinen mit Zugband fl. 1, 1.50, 2.
1 Damenbeud, fantasie, aus Schirting mit Zügen aus dem Erzgebirge fl. 1.50, 2.
1 Damenbeud aus echter Selländerleinen mit scharfer Handbildung fl. 1, 1.50, 2.50.
1 Damenbeud aus belgischer Reinleinen, reich geflickt, mit Ziermützen des Erzgebirges fl. 2.50, 3, 4.
1 fantasie Damen-Beinbeud in elegantester Ausführung mit Valenciennes-Zügen fl. 3, 4, 5, 6, 7.
1 Weide Damen-Beinbeud in verschiedenster Ausführung, mit Einlagen des Erzgebirges fl. 2.50, 3, 4, 5.
1 Damenbeud aus feinstem Schirting, mit Zaumchen des Erzgebirges fl. 1.
1 Damenbeud aus bestem engl. Schirting, verziertes Zuzitte, geschmackvoll garnirt fl. 1.50, 1.75, 2.
1 Damen-Beinbeud, mit reichgestickten Einlagen aus dem Erzgebirge fl. 2, 2.50, 3.
1 Damen-Beinbeud aus Schiften, fein gewebt fl. 1.
1 Damen-Beinbeud aus feinst. engl. Schirting, reich gewebt, neueste Dagen fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
1 Damen-Beinbeud mit reichgestickten Einlagen aus dem Erzgebirge fl. 2, 2.40, 3, 4, 5.
1 Damen-Unterrock aus feinstem Schirting fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
1 Damen-Unterrock, Gofume oder Schley, reich gewebt mit Zaumchen und Zelans fl. 2.50, 3, 4, 5.
1 Damen-Unterrock, Gofume oder Schley, fantasie mit reich gestickten Einlagen fl. 3, 4, 5, 6, 7, 8.
1 Damen-Unterrock, elegant, reich gewebt 80 fr. fl. 1, 1.50, 2.
1 Damennachbarbe, elegant 80 fr. fl. 1, 1.50.

Leinwände und Tischzeuge:
30 Ellen 4/4 Weißgarn-Leinwand fl. 4.50, 5.50.
30 Ellen edelfarbigen Hausbettzeug fl. 3.50, 4.50.
30 Ellen 5/4 weisse Schirtingleinenwand fl. 7, 8, 9.
30 Ellen 9/8 weissen Liebesgarnwand fl. 5.50, 7.60.
30 Ellen 6/8 schlesische Hausleinenwand fl. 6.50, 7.50.
30 Ellen 4/4 schlesische Sternberger Bettzeug fl. 5.50, 6.50, 7.50.
36 Ellen 4/4 schlesische Grosseleinenwand fl. 8.50, 9.50.
30 Ellen 4/4 Weißgarn-Beinleinenwand fl. 7.50, 8.50.
2 und dritthalb Ellen breite Beinleinenwand für 6 Leintücher ohne Kahl fl. 12.50, 14.50, 16.50.
30 Ellen 4/4 feine schlesische Zwirnleinenwand fl. 9.80.
30 Ellen 5/4 gebleichte Weißgarnleinenwand fl. 9.50, 11, 12.
30 Ellen 5/4 feine Handgewirne-Webe fl. 12.50, 14.50.
30 Ellen 5/4 feinst Handgewirne-Webe fl. 17.50, 18.50, 20.
54 Ellen 9/8 Rumberger Webe fl. 22, 24, 26, 28, 30-60.
9 8 Schiften pr. Meter fr. 24, 26, 28, 30, 35, 40, 50, 60, 4/4, 5/4, 6/4 weiß und gelb Ranking pr. Meter 25, 30, 35, 40, 50, 60, 70 fr.
6 Stück weisse Leinenhandtücher 50, 80 fr. fl. 1.
6 Stück weisse Battisthandtücher mit farbigem Rand 50 fr., 1, 1.50, 2.
6 Stück weisse Rumberger Leinenhandtücher fl. 1.50, 2, 2.50, 3, 4, 5.
6 Stück weisse Battisthandtücher geamit fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
6 Stück weisse Leinenhandtücher anderthalb Ellen lang fl. 1.70, 2, 2.50, 3.
6 Stück weisse Leinen-Tamathandtücher anderthalb Ellen lang fl. 2.50, 3, 4, 5.
6 Stück weisse Leinen-Zerzetteln fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
6 Stück weisse Leinen-Tamath-Zerzetteln fl. 2.25, 2.75, 3.50.
1 Stück 8, 4, 10, 4, 12, 4 weisses Leinentischtuch fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
1 Stück 8, 4, 10, 4, 12, 4 weisses Leinentischtuch fl. 2, 2.50, 3.
1 Stück farb. Cafetuch, 6/4, 8/4, 10/4 gr. 70 fr., fl. 1, 1.50, 2, 2.50.
6 Stück weisse und farb. Fesert-Zerzetteln 70 fr., fl. 1, 1.50, 2.
1 feiner Damen-Parcentunterrock fl. 4.50, 5.50, 6.50, 7.
1 Stück 12weir. Tamath-Garnitur fl. 7.50, 8.50, 10, 12, 15.
1 Stück 12weir. Tamath-Garnitur fl. 18, 20, 25, 30.

Diverses:
1 Damen-Drick-Mantel mit feinst gestickten Einlagen aus dem Erzgebirge fl. 4, 5, 6, 7, 8, 9.
1 Damen-Regalgie in allen Stoffen, reich gewebt, französische Dagen fl. 5, 6, 7, 8.
1 Damen-Regalgie in allen Stoffen mit gestickten Einlagen, höchst elegant fl. 7, 8, 9, 10, 12.
1 Damen-Parcenthose, feinst fl. 1, 1.50, 2.
1 feines Damen-Parcentcorsett fl. 1.25, 1.75, 2.50, 3.
1 feiner Damen-Parcentunterrock fl. 1.50, 2, 2.50, 3.
Knaben- und Mädchenbeuden und Seiten aus Leinen, Schirting, Parcent 80 fr., fl. 1, 1.50, 2, 2.50.

Vollständige Brautausstattungen von fl. 200 angefangen. Alles nach neuestem Schnitt.
R. B. B. A. T. T. Abnehmer von Waaren im Betrage von fl. 50 erhalten 1 **Leinenbeud**, 1 **Leinenhose** 6 **Schürzen** gratis.
Bestellungen aus den Provinzen werden mit der seit 30 Jahren allbekanntesten Solidität promptest ausgeführt. — Mithel aller Artikeln werden auf Verlangen franco eingeschickt. — Aufträge sind zu richten:
An die kaiserl. königl. Hof-Leinwand- und Wäsche-Fabrik in Wien des HEINRICH LICHTNER & Comp. (vormals zum weissen Ross).
Brändhäute Nr. 3, nächst dem Stefansplatze, Brändhäute Nr. 3. 7-12

Nyomatott az „Eperjesi Bankegylet“ gyorssajtóján Eperjesen.